

Grøn er vårens hæk

343 A

Poul Martin Møller

Niels W. Gade

S
A

1. Grøn er vårens hæk, kåben kastes væk,

T
B

3

jomfru-er sig alt på volden sole; luf-ten er så smuk,

6

de-res læng-sels-suk ken-des let på de-res sil-ke-kjo-le.

2. Nu har viben æg,
pilen dygtig skæg,
og violen småt på volden pippet.
Gåsen sine små
lærer flittig gå,
skaden vindigt med sin hale vipper

3. Svenden med sin brød
går i haven ud,
på de grønne sko hun synes danse.
Ak, hvor hun er let!
foden er så net.
Pogen sælger til dem grønne kranse.

4. Storken er så travl
højt på bondens gavl,
og de røde fødder næbbet slibe.
Høkren med sin viv
går for tidsfordriv
med sin sølvbeslagne merskumspibe.

5. Hulde piger små,
røde, hvide, blå,
sender deres blikke rundt som pile.
Og som krigerflag
i det kælneslag
silkebånd fra liljenakken ile.

6. Aftenen driver på,
mens de skønne gå,
bare de dem ikke skal forkøle.
Hvilken yndig strøm,
barmen blir så øm,
man mit hjerte kan på vesten føle.

7. I den tavse nat,
som en stor dukat,
månen stænker guld på alle grene.
Ak, de skønne svandt
jo fra hver en kant.
Det er tungt, man skal gå hjem alene.